

– Šarlota – rekao je moj nastavnik, Laš. – Šarlota, slušaš li ti mene?

– Uh, ovaj, pa da – rekla sam, a mislila sam na nešto sasvim drugo.

– Voleo bih da se vratiš na čas – rekao je on.

– Ima mnogo stvari koje me brinu – rekao je Laš. – Jedna su tvoji problemi s koncentracijom. Naprosto, izgleda kao da se isključiš i ne slušaš. Ocene ti padaju. Mi nastavnici opažamo stvari, znaš. Možeš ti da se odevaš i ulepšavaš kako god hoćeš, ali kolaju glasine, koje su doprle i do mene, o tome... Kako da kažem... O seksualnoj aktivnosti s dečacima u školi. I to ti šteti, zato što postaješ žrtva glasina i šikaniranja i koriste te...

– Ja koristim njih.

– Aha, dobro – rekao je Laš. – Ali često si veoma odsutna na časovima, tako da sam počeo da se pitam da li si ponekad... pijana? Mislim da je sasvim na mestu da ti lekar opšte prakse napiše uput za psihijatra za decu i omladinu i da te on pregleda i možda da ti prepíše terapiju.

– Ali ko će hteti mene da pregleda? Verujte mi, ja sam vam osoba o kojoj ne želite ništa da znate, ili barem najmanje što možete.

Pismo. Iz Službe za brigu o deci i omladini. Prijava o mogućem zapostavljanju. Mama je jednom držala račun u frižideru da bi zaustavila vreme, i to isto je učinila i sa ovim pismom. Ja sam ga izvadila.

Poziv na razgovor u kancelariji Službe za brigu o deci i omladini. Mama je stala ispred ogledala i smanjila šminku. To je bilo nešto što sam samo od mame mogla da naučim: da treba mnogo da se potruđiš da izgledaš kao obični ljudi.

– Ne shvatam ovo – rekla je mama. – Baš nam lepo ide.

– Da – rekla sam ja.

Imala sam belu rupu u mozgu gde je sve što nisam volela nalazilo svoje mesto, mama je imala sve što je čoveku bilo potrebno da preživi dane u ormančiću kupatila, tu je bila pilula koju si mogao da progutaš za svaku reč koju nisi mogao da izgovoriš.

Jedna za *mama*.

Dve za *pogledaj me*.

Tri za *volim te*.

Četiri za *zašto ništa nisi učinila*.

Pitala sam se koje je reči progutala, i koliko je gorak ukus to za sobom ostavilo.

Mnogo se toga ispere u lavabou i ve-ce šolji. Mrlje od kafe na kuhinjskom stolu zato što se mama tako tresse kada drži šolju, znoj od straha na navlaci jorgana, ili na lutki za igranje. Stan je pobeleo kao laž, skrivali smo mrlje i ogrebotine i naprsline u nama. Tri sobrila su pomogla mami da se manje tresse, a da očni kapci ne počnu da joj igraju. Prvi put kada su došli, bilo je dogovoreno, došli su neki momak s mišićima i jedna oniža žena s naočarima. Imali su legitimacije koje su dokazivale da dolaze iz Centra za brigu o deci i omladini.

– Ja pomalo radim, skraćeno radno vreme, u salonu za negu lica i tela kada sam dovoljno zdrava – rekla je mama. –

Ali ja imam umanjenu radnu sposobnost, znate, patim od strahova.

– Šarlota je veoma bistra i pametna – nastavila je mama. – Uvek je bila takva. Mislim da je to njen problem u školi. To što se dosađuje jer je prerasla gradivo.

– Da, trebalo je da budem stroža i da joj zabranjujem izlaske – dodala je mama. – Uvek sam joj verovala. Možda i previše.

– Smem li malo da pogledam okolo? – upitao je muškarac i ušao u moju sobu, i tada sam bila sigurna da je mogao da omiriše to, vidi to, oseti to, okusi to. Ali vratio se i ništa se nije videlo na njemu, koža mu nije pobelela, vrat mu se nije zacrveneo i pogled mu nije postao prazan, dalek i razrogačen.

Centar za brigu o deci i omladini nas je držao pod paskom tri meseca. Planirane posete, nekoliko puta nenajavljeni obilasci. Mama se izveštila. Bila je u salonu kod Lene nekoliko puta nedeljno, prala veš i ribala sve po kući, kuvala sama bez pomoći. Na kraju je slučaj stavljen „ad akta“. Ništa nisu pronašli. Nije im bilo jasno da je upravo to ništa ono što je bio problem

Dete s poremećajem ponašanja. Ozbiljne psiho-socijalne teškoće. Obrazac smanjene sposobnosti prilagođavanja. Poremećaj hiperaktivnosti i smanjenja pažnje. Imali su reč ili skraćenicu za sve. Za sve ono što nije moglo da se izgovori. Sedela sam i zurila u olovku sa logom PDO (Poliklinika za decu i omladinu) na blokčetu s istim logom.

– Možda bi htela da mi kažeš nešto malo o tome kako si? – rekla je Marijane. – Svojim rečima.

– Nema mojih reči – rekla sam. – Sve moje reči tvoje blokiraju, ja ništa nemam, ja nemam ni sebe.

– Pričaj mi malo o tome – rekla je ona.

– A zašto? – upitala sam. – Vi kradete sve što kažem, pa i moju glavu.

Naslonila sam se unazad i pogledala njen džemper, bio je pun isprepletanog cveća, on je bio argument sam za sebe. Trebalo je da se zatvorim kao pesnica, da se inatim. Da uzmaknem. Ali ostala sam na stolici i zurila u jedan od cvetova, bio je to maslačak. Koga je to ona pokušavala da nama-garči?

– Da li se u poslednje vreme dogodilo nešto što je prome-nilo način na koji doživljavaš svet?

– Ne – rekla sam. – Samo mi se čini da je škola počela da postaje sve dosadnija. I da su cirkanje i vutra počeli da postaju sve zabavniji.

– Kada bi mogla da dobiješ ono što želiš u tvom životu, šta bi to bilo? – pitala je.

Pogledala sam kutiju s „Klineksom“ na stolu. Nju su plaćali da pokuša da me navede da cmizdrim. Pomislila sam na kožnu rukavicu, na jednu bledu šaku, na miris sna.

– Ekstenzije za kosu – rekla sam. – Nemam para za to, sve pare koje imam trošim na pljuge.

– A ako bi dobila te ekstenzije za kosu, šta bi onda pože-lela?

– Najradije bih onda da mi naprave akrilne nokte u sa-lonu za lepotu.

– Na odeljenju dečje psihijatrije najviše volimo da kažemo da se problem tiče cele porodice – rekla je Marijane.

– Mi nismo porodica kod kuće – rekla sam. – Mi smo dve osobe koje žive u istom stanu.

– Zašto niste porodica? – upitala je Marijane.

– Da smo familija, onda bih se đavolski naljutila na mamu – rekla sam. – Ili bih možda pomislila da se naljutim, jer tada bih mislila da me je izdala. Ali ona me nije izdala, jer se ja nikada nisam ni oslanjala na nju.

Išla sam preko školskog dvorišta, pogledala one luzere i štrebere i znala da mogu da ih sredim, kada sam čula nešto iza mene.

– Kurvo.

To su bili Abdul, Kim i Salih iz razreda. Klekla sam da popušim Kimu u muškom ve-ceu, do izvesne mere sam pušila i ostalima, ali to je radila Mašina, ne ja.

– Koliko naplaćuješ da se povališ – upitao je Salih.

– Više nego što imaš da daš – rekla sam.

Otišla sam dalje. Čula sam zviždanje i coktanje.

– Kurvo. Kurvo. Kurvo.

Kod kuće sam otišla na internet. Naravno da sam kurva. Bila sam kurva još od dvanaeste godine. Nekoliko pušenja na velikom odmoru? Umela sam ja i bolje. Trebalo je da im pokažem. Trebalo je da im pokažem da sam tačno to što su mislili, samo još gora. Da mogu da se uništim još grđe nego što su to činili drugi.

Ušla sam na stranicu za eskort. Koštalo je sedamsto kruna da postaviš oglas. Toliko para nisam imala. Otišla sam na *chat.no*, a tamo sam se iznervirala što su korisnička imena *Sexy* i *Hot girl* bila zauzeta, ali pazi sad, *Kinderfuksa* je bilo slobodno! Počela sam da četujem s nekim frajerima. Na kraju sam jednom od njih razvezala jezik. Zavalila sam se u stolicu. Sve što drugi mogu da mi rade, ja mogu još grđe i jače.

Obuci se, smiri živce pilulama, nađi nekog, pa lezi i raširi noge. To je tako lako. Stavila sam previše šminke i obukla premalo odeće. Tražila sam u ormariću s lekovima dok nisam našla mamine pilule za spavanje, progutala sam dve i sljuštala jednu pivčugu pre nego što sam otišla do autobuske stanice. Bilo mi je muka. A i zavrtelo mi se u glavi. Možda je stvarno počelo da mi biva zlo, istinski, usta su mi se osušila, to je izvesno bilo od tableta za spavanje. Gledala sam šipke

za koje su se ljudi čvrsto držali između sedišta, počele su da vijugaju i podsetile su me na ono kada sam bila mala i ležala u krevetu i nisam mogla da spavam a stvari su odjednom počele da se kreću oko mene. Strah je pomalo podsećao na čmičak, dolazio je i prolazio sam od sebe. Otišla sam u Majorstua⁴ dok su mi noge klecale. Pozvonila sam na vrata na kojima je stajalo njegovo ime. Pomislila sam da ću sada da se onesvestim i pitala sam se da li će mi on u tom slučaju staviti pare u torbicu. Otvorio je vrata, imao je četrdeset godina, možda, ali ne manje od trideset. Nosio je raskopčanu košulju iz koje su virile malje na grudima. Znala sam da treba da zamolim da mi se najpre plati, ali usta su mi bila toliko suva da sam zamolila za čašu vode i iskapila je.

– Pa ti si pijana – rekao je on.

– Ne toliko mnogo – rekla sam. Nisam znala da li je to *bad for bussines*, ili, naprotiv, dobro.

– Možeš da počneš da se svlačiš – rekao je on.

– Ne, ne znam – rekla sam.

Zgrabio me je za kosu i bila sam na kolenima. Nisam mogla da dišem, nisam mogla da dišem, nisam mogla –. Posle nekog vremena on je olabavio zahvat, i pokušala sam da ustanem, ali nije mi uspevalo. Pomogao mi je da se pridignem. Odneo me je do kreveta i pomislila sam da ću zaspati, ali nije išlo tako.

Rekla sam:

– *Sorry*, ne možemo ovo da radimo.

Ali on je to svejedno uradio. I onda sam dobila pare, zatim je otključao vrata pa sam otišla, ili možda nisam otišla, već sam pozvala taksi, ko zna, odjednom sam bila puna para.

⁴ Otmen kraj koji se diči parkom u kome ima mnogo cenjenih skulptura, gradskim muzejem i restoranima bogate tradicije, turistički mamac grada Osla. (*Op. prev.*)

Neko derište je plakalo na mom licu, ali te suze nisu imale ama baš ništa sa mnom.

Pojma nisam imala na šta da potrošim pare. Cunjala sam po internetu i na kraju sam našla torbicu „Vivijen Vestvud“ od 300 funti. Platila sam je, legla u krevet i odlučila da ne ustajem iz kreveta dok mi ne donesu torbu na vrata. Ići okolo s njom bi bilo kao da su mi istetovirali KURVA na čelu. Svi će želeti da gledaju moje jeftine krpice, koje ionako nisu imale mnogo tkanine, i skupu torbu, i znaće šta da misle.

Nikada nisam bila preplašena, ali sam često bila anksiozna, i nikada nisam bila tužna, ali sam često bila u „daun fazi“. Osetila sam da me opet spopada anksioznost. I mora da sam bila „daun“, jer često sam umela da se probudim u podne iako nisam spavala, i događalo se da sam nalazila polupraznu krompir žutu torbicu na stolu a da nisam znala da sam je otvorila. Jednom je zapištalo kada sam izlazila iz butika s odećom, prodavačica je rekla da će da pozove policiju, ali potom me je osmotrila i rekla da mogu da idem.

Tri hiljade samo za jednom. Ako sračunam sve ono vreme tokom kojeg sam ležala u krevetu a nisam se usuđivala da zaspim, jer onda bi došle slike, ili sve one dane, kada su se flešbekovi preplitali dok ne bih izgubila svest o sebi, ili kada mi je glava samo lebdela u svemiru, došli bismo Jonas i ja do baš mnogo sati. Bogami, dugovao mi je strašno mnogo para.

– Ako si prodala seks, onda si sve prodala – rekla je Fahima.

Sedeli smo kod nekog iz prvog razreda gimnazije u Sognu, i pili „Smirnov“ s ledom, bila je slatka i fejk kao neka ljubavna pesma. Imala sam običaj da uvek brzo i dobro odgovorim, ali sada sam ostala zabezegnuta. Ako je seks bio sve, ona sam ja ništa.

– Mislim samo da to mora da bude nešto specijalno – rekla je ona. – Da nešto znači s kim imaš seks.

– Ne. To nema nikakve veze – rekla sam i otvorila novu bocu „Smirnova“. – Telo nije lično.

– Pa telo je deo onoga što jesi – rekla je ona.

– Ono što jesi nije lično – rekla sam ja.

Ona se nasmejala. Nisam razumela šta je tu bilo smešno.

– Ali – rekla je ona. – Prvi put, na primer, to ti ostaje za čitav život. Prati te, mislim.

Stegla sam svoju vivijenetvudovku, a kragna džemper se stegla oko mog vrata.

– Mama kaže da ne treba da se družim s tobom – rekla je Fahima. – Da si izgubila kontrolu.

– Ja sam *preuzela* kontrolu – odgovorila sam.

– Pa, ne znam – rekla je Fahima. – Ne razumem te više. Mnogo čudne stvari ti padaju na pamet u poslednje vreme, pa ta tvoja odeća, i...

„U redu“, pomislila sam, „Fahima raskida sa mnom. Baš me briga za to“. Ustala sam i izašla na balkon.

– Čaos – rekao je neki momak koji je pušio napolju, i koga sada prvi put vidim. – Kako se zoveš?

– Kinderfuksa – odgovorila sam.

– Da li je to ime koje ti je keva dala? – upitao je on.

– Blizu si – rekla sam.

Sišla sam dole pred ulaz, svet je zujao oko mene. Ispred zgrade stajao je jedan kontejner. Izvadila sam iz torbe

mobilni telefon, novčanik, torbicu sa šminkom i ključevima, nisam se ni osvrnula kada sam bacila svoju vijenestvu-
dovku u kontejner prepun bačene hrane.